



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Mărturisitori ai lui Hristos Cel Înviat

SFÂNTUL APOSTOL TOMA ȘI SFÂNTUL MUCENIC GHEORGHE

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI

(a Sf. Apostol Toma)

†) SF. MARE MC. GHEORGHE,
PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ;
SF. MC. VALERIE

După Învierea Sa din morți, Mântuitorul Hristos S-a arătat de mai multe ori Sfinților Săi Apostoli, laolaltă sau separat, precum și femeilor mironosițe sau chiar altor persoane menționate în Sfintele Evanghelii sau în Epistolele Sfântului Apostol Pavel. Perioada aceasta a sfintelor arătări este de 40 zile de la Înviere până la Înălțarea Sa la Ceruri și a avut drept scop să-i convingă pe Apostoli și pe noi că Hristos a înviat cu adevărat, cu trup deplin îndumnezit, trecut prin suferințele pătimirilor, prin moarte pe cruce, prin îngroparea în mormânt, dar și primind Slava Învierii cea de-a treia zi. Toți cărora li S-a arătat Hristos după Învierea Sa au devenit martori ai Învierii Sale, mărturisind apoi că Domnul a înviat cu adevărat. Între acești martori, Biserica pomeneste astăzi pe Sfântul Apostol Toma, la 8 zile de la Învierea Mântuitorului, care văzându-L pe Hristos Înviat, s-a încredințat că El este Domn și Dumnezeu. Tot astăzi, fiind 23 aprilie, Biserica pomeneste pe Marele Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință, care în perioada marilor prigoniri L-a mărturisit pe Hristos Cel Înviat, pătimind pentru El, fiind martirizat de împăratul Dioclețian în anul 303 d.Hr.

Sfânta Evanghelie de la Ioan, cap. 20, 19-31, ne arată că în seara zilei Învierii, Hristos Domnul



s-a arătat ucenicilor Săi, intrând prin ușile încuiate, în casa în care se aflau adunați de frica iudeilor și le-a zis: „Pace vouă!”. Apoi le-a arătat mâinile și coasta Sa, iar ucenici s-au bucurat văzându-L pe Domnul înviat. În continuare le-a zis: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi ... și-a a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Cărora le veți ierta păcatele, vor fi iertate și cărora le veți ține, ținute vor fi.” A instituit chiar în acea zi Taina Spovedaniei sau a iertării păcatelor.

Apostolul Toma nu a fost de față la această primă arătare a Domnului și a șovăit în a crede că Iisus a înviat cu adevărat, socotind că ucenicii au văzut doar o nălucă sau o închipuire. De

aceea, cu îndoială în suflet le-a zis Apostolilor că „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.”

La 8 zile însă, Iisus s-a arătat din nou Apostolilor în același mod, fiind și Toma de față de această dată. Pentru a-i încredința cu adevărat de realitatea Învierii Sale, Hristos se adresează direct lui Toma și îi spune: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios!”

Voind să-l vindece pe Toma de îndoială, Hristos i-a arătat acestuia printr-o dovadă palpabilă, fizică, supusă

simțurilor, realitatea și adevărul Învierii Sale. Îndată ce Apostolul Toma a atins semnul cuielor și semnul lăsat de suliță din coasta lui Hristos, a exclamat copleșit de prezența Celui înviat: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”

Astfel Toma L-a mărturisit pe Hristos ca fiind Domnul vieții și Dumnezeu Cel adevărat. A atins Toma trupul limitat și văzut al lui Hristos și a mărturisit pe Dumnezeu Cel veșnic și nevăzut; a atins coasta trupului lui Iisus

Cel răstignit și înviat și a mărturisit dumnezeirea Celui care a biruit moartea și a dăruit lumii viață veșnică.

Îndoiala în credință a lui Toma a fost vindecată în bucuria întâlnirii cu Hristos Cel Înviat; certitudinea a devenit și mărturisire. Hristos fericeste apoi, indirect răspunzând și lui Toma, dar și nouă, celor de azi, zicând: „Fericți cei ce nu au văzut și au crezut”, arătând că prin credință Îl vedem și Îl simțim în viața noastră pe Domnul Cel Înviat,

care rămâne pururea prezent în Biserica Sa, *Cuvânt și Împărtășire Euharistică*.

De aceea, în aceste zile luminate să credem și noi cu tărie și să-L mărturisim pe Hristos Cel Înviat, căci Învierea Sa umple toate de lumină și de viață nouă și întreaga făptură Îl mărturisește ca „Domn și Dumnezeu”. Așa ne învață și cântarea: „Să ne curățim simțirile și să-L vedem pe Hristos, Soarele Dreptății, tuturor viață răsărind”. Amin! ❖

Pr. Eugen Morar



SFINȚII ROMÂNI APĂRĂTORI ȘI MĂRTURISITORI AI DREPTEI CREDINȚE



Această săptămână este una din cele mai bogate săptămâni din calendarul Bisericii Ortodoxe Române, acum fiind prăznuiți mulți sfinți români, cel mai adesea mărturisitori și apărători ai credinței ortodoxe pe meleagurile românești. Ei au plătit cu viața sau exilul apărarea ortodoxiei. Să ne uităm la ei ca la niște modele de urmat, să cinstim sfințenia și lupta lor pentru apărarea dreptei credințe.

Monahul Ilie Iorest de la Putna, mitropolit și sfânt

Sfinții Ierarhi Mărturisitori Ilie Iorest, Sava Brancovici și Iosif, ca și Simion Ștefan sunt cinstiți pentru că au apărat ortodoxia în fața influențelor calvine și catolice, pentru că au întărit unitatea românilor în jurul dreptei credințe.

Sfântul Ierarh Ilie Iorest a fost mitropolitul Transilvaniei între anii 1640 și 1643. Se cunoaște că s-a născut în jurul anului 1600, într-un sat din Transilvania, din părinți drept-credincioși. De mic ia drumul mănăstirii spre a-I urma lui Hristos, intrând în obștea Mănăstirii Putna. Aici învață și meșteșuguri, precum caligrafia și tehnica pictării icoanelor.

Pentru că a dat dovadă de o învățătură aleasă și de o viață duhovnicească înaltă, a fost ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Hirotonirea sa într-un arhiereu va avea loc la Târgoviște, iar apoi va fi instalat în scaunul mitropolitan din Alba Iulia. Principele Gheorghe Rakoczi îi impune difuzarea unui catehism calvin printre români. Pentru că refuză acest lucru, este trimis în închisoare, vreme de nouă luni.

După eliberare pleacă la Mănăstirea Putna, unde și trece la Domnul în anul 1678. Este canonizat în anul 1955, cu zi de prăznuire 24 aprilie.

Sfântul Ierarh Simion Ștefan, Mitropolit al Transilvaniei

După Sfântul Ierarh Ilie Iorest, între anii 1643 și 1656 ocupă scaunul mitropolitan de la Alba Iulia Sfântul Ierarh Simion Ștefan. Calvinii îl obligă și pe acesta să promoveze calvinismului în detrimentul credinței străbune. Va fi forțat să renunțe la 17 din cele 20 de protopopiate ale mitropoliei. I se impun

mitropolitului un număr de obligații calvine, dintre care: predica să se facă numai din Sfânta Scriptură, învățământul teologic să fie după catehismul calvin, iar cultul icoanelor să fie înlăturat.

Și totuși, mitropolitul Simion Ștefan reușește, din mila lui Dumnezeu, să păstreze neîntinată credința ortodoxă și cultura românească. În anul 1648 Simion Ștefan tipărește la Alba Iulia traducerea în limba română a Noului Testament, iar în anul 1651 - Psaltirea.

Pleacă la Domnul în anul 1656. În ziua de 21 iulie 2011, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea mitropoliților Transilvaniei Andrei Șaguna (30 noiembrie) și Simion Ștefan (24 aprilie).

Sfântul Ierarh Sava Brancovici, mitropolitul Transilvaniei

Se numără și acest ierarh între cei care s-au luptat împotriva încercărilor de calvinizare a Bisericii Ortodoxe din Transilvania. S-a născut în Transilvania dintr-o familie de sârbi stabilită în părțile Aradului, însă o bună perioadă a vieții sale a locuit în Țara Românească.

În anul 1656, după trecerea la cele veșnice a mitropolitului Simion Ștefan, protopopul din Ineu, Simeon Brancovici este ales mitropolit al Transilvaniei. Fusese călugărit la Târgoviște, cu numele de Sava.

Ca păstor și părinte duhovnicesc al românilor din Transilvania, fericitul mitropolit s-a dovedit un mare apărător al credinței ortodoxe și un devotat ierarh al Bisericii lui Hristos. În cei 24 de ani de arhierie, Sfântul Sava a mărturisit cu mult curaj dreapta credință, a combătut învățăturile greșite calvinești, a întărit unitatea românilor în jurul Bisericii Ortodoxe, a înălțat numeroase locașuri prin sate și orașe, a rânduit peste tot preoți devotați, a mângâiat pe țărani ardeleni,



întărindu-i în credință și nădejde. A reînnoit mitropolia și bisericile jefuite și stricate de răufăcători.

În anul 1680 este arestat și întemnițat atât din motive politice, dar și pentru faptul că și-a apărat turma ortodoxă de calvinism. După grele suferințe, în anul 1683 a fost scos din temniță, dar fiind slăbit de chinuri, îndată și-a dat sfântul său suflet în brațele lui Hristos. Pentru sfințenia vieții lui, credincioșii l-au numărat încă din viața aceasta în ceata sfinților, iar Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în anul 1955 ca mărturisitor al dreptei credințe și este pomenit tot la 24 aprilie.

Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș

A fost hirotonit de către mitropolitul Dosoftei al Moldovei ca episcop de Maramureș. Sfântul Iosif Mărturisitorul s-a împotrivit încercărilor de atragere a românilor la Biserica Romano-Catolică. În anul 1701 este chemat la Viena și îndemnat să părăsească ortodoxia. Refuzul său categoric stârnește înverșunarea împotriva ierarhului, aducându-i-se calomniile și învinuiri nedrepte.

Episcopul Iosif este chemat la Sibiu și aruncat în temniță, de unde numai insistențele clerului și credincioșilor Maramureșului îl mai scot. Dar este închis din nou în anul 1705, fără judecată.

Se întoarce abia în anul 1711, încercând să recupereze scaunul episcopal. Moare însă în același an. Sfântul Iosif Mărturisitorul a fost proslăvit ca sfânt la data de 21 iulie 2011 de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Este prăznuit la 24 aprilie. ❖



SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ



Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de biruință este cinstit printre cei mai mari sfinți martiri. De aceea este numit și „Mare Mucenic” al Bisericii. Este unul dintre cei mai iubiți apărători ai creștinismului, viteaz conducător de oști, care și-a păstrat credința în Dumnezeu cu prețul vieții sale. Sfântul Gheorghe este și patron spiritual și ocrotitor al Armatei Române. Este serbat în calendarul ortodox în data de 23 aprilie.



Sfântul Mare Mucenic Gheorghe a trăit pe vremea împăratului Dioclețian (284-305). S-a născut în Capadocia, într-o familie creștină de origine greacă, în care a învățat dreapta credință creștină. A rămas fără tată din copilărie și imediat după aceasta s-a mutat cu mama sa din Capadocia în Palestina, unde se aflau originile familiei sale și unde mai aveau moșteniri. A intrat în serviciul militar și, datorită vitejiei, prin osteneală, pricepere și destoinicie tânărul Gheorghe a ajuns conducător de armată, în garda împăratului, la vârsta de 20 de ani, după ce a trecut la Domnul și mama sa.

Până la anul 303, împăratul Dioclețian nu ia nici o măsură împotriva creștinilor, ci le îngăduie chiar celor vrednici să urce până la cele mai înalte slujbe în împărăție. Dar, după acest an, din îndemnul ginerelui său Galeriu, pe care Dioclețian l-a luat ca însoțitor la domnie, începe prigoana împotriva creștinilor. Perioada de persecuție se va încheia după decretul de la Milan, din 313, prin care Sfântul Împărat Constantin dă libertate creștinilor.

În anul 303, împăratul Dioclețian începe deci lupta împotriva creștinilor: se dărâmă lăcașuri de cult, sunt interzise adunările creștinilor, cărțile sfinte sunt arse. Cei ce refuză să aducă jertfă zeilor sunt uciși. Chiar în aceste condiții, Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat. Supus chinurilor, cum ar fi: loviri cu sulița, tras pe roată, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept, nu renunță la credința sa.

Cei prezenți la aceste suferințe, uimiți că Sfântul Gheorghe a rămas nevătămat și că a înviat un mort, renunță la credința păgână și primesc credința în Hristos. Minunea învierii celui decedat a convins-o și pe împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, să îmbrățișeze creștinismul.

Spitit cu onoruri pentru a jertfi zeilor, Sfântul Gheorghe nu acceptă lepădarea de

Hristos. Este condamnat la moarte prin decapitare, în ziua de 23 aprilie 304, aceasta rămânând de atunci zi de prăznuire.

Sunt multe biserici în țara noastră cu hramul „Sfântul Gheorghe”, iar un milion de creștini îi poartă numele, de asemenea și multe orașe din țară. Al treilea braț al Dunării din Deltă se numește „Brațul Sfântul Gheorghe”.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe a fost un model de conducător, care nu a renunțat la Hristos pentru funcții înalte, un model pentru Sfântul Voievod Ștefan cel Mare și Sfântul Voievod Constantin Brâncoveanu.

Sfântul Voievod Ștefan cel Mare a avut icoana Purtătorului de Biruință pe platoșa sa. În anul 1500, Sfântul Român a dăruit Mănăstirii Zografu din Muntele Athos un steag brodat cu chipul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, pe care Ștefan cel Mare l-a purtat în toate războaiele.

Reprezentarea Sfântului Gheorghe doborând balaurul a fost la noi ca o chemare a poporului la lupta creștinilor împotriva balaurului vremii - păgânii otomani. O dovadă este și rugăciunea lui Ștefan cel Mare scrisă pe steagul oștirii sale: „O, luptătorule și biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespūsă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l pe el neatins în lumea această și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al

43-lea an al Domniei Sale”. Menționăm că pecetea Mitropoliei Moldovei și Bucovinei poartă chipul Sfântului Gheorghe, preluat după steagul de luptă al Sfântului Ștefan cel Mare.

Sfântul Gheorghe este și patronul Angliei, al Georgiei și al Moscovei. În Lituania, Sfântul Gheorghe este venerat ca protector al animalelor, iar în unele regiuni ale Spaniei ziua Sfântului se serbează cu mese bogate și cu daruri.

În timpul împăratului Constantin cel Mare (337), după ce acesta acordă libertate cultului creștin prin Edictul de la Milano (313), în Lida (greacă Lydda, azi Lod în Palestina, în vechime Diospolis), cetatea unde a crescut Sfântul Gheorghe împreună cu mama sa, a fost construită o biserică închinată Sfântului Mucenic Gheorghe în care au fost depuse moaștele sale. Prăznuirea sfințirii acestei biserici și a depunerii moaștelor Sf. Gheorghe se face la 3 noiembrie după sinaxarele Bisericii.

O parte din moaștele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe au fost aduse și în România. IPS Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, a adus spre cinstire la Biserica „Sfântul Gheorghe” din Constanța, o raclă cu sfinte moaște donate de Arhiepiscopia de Milano (Italia). O părticică din moaștele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, dăruite de Patriarhia bulgară, stau spre închinare și în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București.

(Foto: mormântul Sfântului Gheorghe de la Lida, lângă Tel Aviv; drapelul lui Ștefan cel Mare; Icoana Sf. Gheorghe de la Mănăstirea Zografu - Athos) ❖



LA CE DATĂ SĂRBĂTORIM SFINTELE PAȘTI (I)



Când Învierea o trăim deplin, viața noastră se schimbă



Vă spun aceasta și cu durere, pentru că simt că ne îndepărtăm de adâncimile spirituale firești ale Ortodoxiei, trăite de secole pe acest pământ. De cele mai multe ori de vină este ignoranța, necunoașterea, fie pentru că nu mai avem răgaz să cercetăm Sfânta Scriptură, scrierile Sfinților Părinți din primele veacuri, fie pentru că nici măcar nu mai avem timp sau nu mai vrem să mergem la biserică, acolo unde găsim răspunsuri oneste la întrebările noastre adânci.

Observ în același timp că mulți s-au întors la biserică, tineri și mai puțin tineri, și trăiesc plener credința și viața cultică, participând cu întreaga familie la slujbă. Dar sunt și mai mulți cei care nu mai găsesc drumul către „casa” Bisericii, către locașul ei, acolo unde rânduiala, slujbele, tainele, cuvântul preotului ne așează în fața lui Dumnezeu și pe drumul veșniciei binecuvântate. A cui este vina? E mult de discutat aici.

Cum spuneam și în numărul trecut, Învierea, Sfintele Paști pentru noi sunt în fiecare Duminică, la fiecare Sfântă Liturghie. Tot ce se întâmplă în Sfântul Altar și în biserică preînchipuie simbolic întreaga istorie de acum 2000 de ani, de la Nașterea Mântuitorului, până la Răstignire și Înviere. În fiecare duminică, ziua Învierii, se citește în Sfântul Altar, la Utrenie, una dintre evangheliile Învierii. Și așa cum în Săptămâna Luminată nu înngenunchem, așa și duminica nu înngenunchem, căci după Înviere ne bucurăm, nu mai suntem în tristețea pocăinței pentru păcate.

Anul acesta Sfintele Paști au fost umbrite de niște discuții – după mine inutile și inoportune – pe tema urgentării stabilirii unei date comune a Paștilor pentru ortodocși, catolici și protestanți. Iar unul dintre intelectualii care au fost vârful de lance pentru această propunere dădea și termenul de la care va începe campania împotriva Bisericii Ortodoxe Române: pentru ca aceasta de urgență să

Acum o săptămână am sărbătorit Sfintele Paști. Pentru unii, ele urmau după un post lung și o pregătire duhovnicească deosebită. Era îndelung așteptat de ei acest praznic, cu bucurie și cu nerăbdare. Pentru mulți alții, Paștile au însemnat doar zile libere, excursii sau distracție, mâncare și, pentru că așa se obișnuiește și este bine, au făcut o concesie Bisericii venind pentru câteva minute să ia lumina acasă.

se conformeze în a schimba data Paștilor la data la care o prăznuiesc catolicii și protestanții. De parcă problema Bisericii Ortodoxe și credincioșilor este data Paștilor și aceasta creează suferință și tristețe. Iar laicul este cel care trebuie să „rezolve” problema: vine cu propuneri, face campanii și presează Biserica să le pună în practică... Mă întreb, oare s-au terminat problemele Cetății, oare economia în România e pe val, resursele naturale sunt exploatate corect și eficient pentru România? Nu mai avem zeci de miliarde datorii, învățământul, sănătatea merg bine, războiul s-a îndepărtat de granițele noastre? Oare corupția s-a dus, legile nu ne sunt impuse din afară? Și vă invit pe dumneavoastră să mă ajutați să pun alte sute, mii de întrebări...

Și parcă fusese și Biserica mai lăsată în pace. Curios este că semnalul a fost dat în Duminica Floriilor. Televiziunile și social-media au transformat imediat subiectul în scandal mediatic, publicând părerile unora și replicile altora în stilul bine cunoscut al ridicării în slăvi a unora și al umilirii altora. Pentru a arăta inteligența, erudiția, buna cunoaștere a fenomenului de către unii și fanatismul, necunoașterea teologică și primitivismul altora.

Calculul datei Paștilor

La primul Sinod ecumenic de la Niceea, din anul 325, s-a stabilit, în mod unitar pentru creștinătate, modul de calcul al datei Sfințelor Paști. Părinții care au luat parte la Sinodul de la Niceea au adoptat practica alexandrină de calcul a datei Paștilor, care se reducea la următoarele norme:

1. În ceea ce privește ziua săptămânală, Paștile se vor serba totdeauna duminica.
2. Această duminică va fi cea imediat următoare lunii pline de după echinocțiul de primăvară.
3. Când 14 Nisan (sau prima lună plină

de după echinocțiul de primăvară) cade duminica, Paștile va fi serbat în duminica următoare, pentru a nu se serba odată cu Paștile iudeilor, dar nici înaintea acestuia.

Calendarul Gregorian și calendarul Iulian

În anul 1582, Occidentul prelua calendarul Gregorian, care corecta, din punct de vedere astronomic, erorile date de calendarul iulian, pentru că acesta, în sute de ani, acumulasă o diferență de peste 10 zile, dată de faptul că o rotație completă a pământului în jurul axei sale se face în medie în aproximativ 365,2425 zile. Acea fracție nu a putut fi compensată prin anul bisect (366 de zile) și până în anul 1919 a dus la o diferență între calendarul gregorian, folosit în vest, și calendarul iulian, din est, de 13 zile. În anul 1919, România adoptă și ea calendarul gregorian, iar ziua de 1 aprilie pe stil vechi a devenit 14 aprilie pe stil nou.

În anul 1923 Congresul inter-ortodox ținut la Constantinopol a hotărât îndreptarea calendarului și în Bisericele Ortodoxe, rămânând însă la latitudinea fiecărei Biserici locale autocefale momentul oportun aplicării corecției calendarului. Tot aici s-a hotărât ca data Paștilor în Biserica Ortodoxă de pretutindeni să se calculeze după calendarul iulian, până când toate bisericile ortodoxe autocefale vor adopta calendarul îndreptat, evitându-se astfel diferențele liturgice din sânul Ortodoxiei.

Biserica Ortodoxă Română a adoptat stilul nou în ședința Sfântului Sinod din 31 octombrie 1923, care a stabilit că ziua de 1 octombrie a anului 1924 va deveni 14 octombrie 1924. Decizia a stârnit reacția negativă a unora. Mai mult de atât, s-a stabilit sărbătorirea Paștilor pe stil nou. (Va urma) ❀

Maria Buleu, teolog

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-30 APRILIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 23.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Apostol Toma) - †) Sf. Mare Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință - Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 24.04	09 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Paștile blajinilor
Miercuri 26.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 28.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 29.04	07 ⁰⁰ - 09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 30.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a mironosițelor) - Utrenia, Sf. Liturghie